

Hồi thứ năm mươi tám

Trăm tội đổ lên đầu thái giám

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó cũng có lý do. Nào mời các vị hãy uống một chung này nữa, rồi tiểu đệ hãy nói cho các vị nghe.

Trương Khang Niên nâng chung rượu lên nói theo:

- Xin mời Đồng công công!

Đồng Kim Khôi đáp:

- Tại hạ không có thì giờ để uống mãi.

Hắn vừa dứt lời, bỗng người lão đảo.

Vì Tiểu Bảo biết là thuốc mê đã bắt đầu phát tác. Đột nhiên gã co rúm người lại, bật tiếng la:

- Trời ơi! Đau bụng quá!

Bọn thị vệ đều cảm thấy váng đầu. Một tên hỏi:

- Sao? Chắc thứ rượu này làm sao rồi?

Vì Tiểu Bảo lớn tiếng:

- Đồng công công! Phải chăng công công vâng mệnh Thái hậu ban rượu độc cho chúng ta uống? Tại sao công công lại bỏ thuốc độc vào rượu?

Đồng Kim Khôi ấp úng đáp:

- Làm... làm gì có chuyện đó?

Vì Tiểu Bảo lại xẵng giọng hỏi:

- Có phải công công vì muốn báo thù cho bốn tên thái giám chết đêm qua mà hạ độc? Chúng vị huynh đệ! Anh em liều mạng với hắn đi!

Bọn thị vệ đầu nhức mắt hoa, chân tay lóng cóng.

Bỗng nghe "huych, huych" hai tiếng vang lên. Hai tên thái giám không chống nổi thuốc mê, ngã lăn ra trước.

Tiếp theo Đồng Kim Khôi, Trương Khang Niên, cả bọn thị vệ và tên thái giám còn lại cũng lục tục té nhào. Chúng xô đổ bàn đĩa đĩa bát tung toé rớt xuống đất.

Vì Tiểu Bảo nhảy xổ lại đá Đồng Kim Khôi một cước. Đồng Kim Khôi la lên một tiếng, chân tay khẽ cử động một chút rồi hai mắt nhắm lại không mở ra được.

Vì Tiểu Bảo cả mừng. Gã đóng cửa lại rút gươm truy thủ ra đâm Đồng Kim Khôi và ba tên thái giám mỗi người một dao vào trước ngực. Lưu Nhất Chu "úi" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Vì Tiểu Bảo lại dùng gươm truy thủ chặt đứt hết dây gân bò cột chân tay bọn Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu và Ngao Bưu. Thanh truy thủ của gã chém sắt như cắt bùn nên chặt đứt gân bò chẳng khó khăn gì.

Bọn Ngô Lập Thân ba người võ công không phải tầm thường, nhất là Ngô Lập Thân càng cao thâm hơn. Ba người tuy bị khảo đả, nhưng chỉ bị thương ngoài da thịt, không tổn hại gì đến gân cốt. Chúng thoát ra khỏi vòng trời buộc liên cử động được tự do.

Lưu Nhất Chu mừng quỳnh, lữ lữ lại nói:

- Công công! Bây giờ chúng ta... chúng ta làm sao trốn ra được?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ngô lão gia! Ngao sư huynh! Hai vị kiếm hai tên thị vệ tương tự như mình đổi lấy quần áo của chúng mà mặc vào.

Gã lại bảo ưu Nhất Chu:

- Lưu sư huynh! Sư huynh không có râu, giả làm thái giám được. Vậy sư huynh đổi lấy quần áo của họ Đồng.

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Tiểu đệ cũng giả làm thị vệ được chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Lưu sư huynh phải giả làm thái giám.

Lưu Nhất Chu không dám trái lời, gật đầu luôn mấy cái.

Ba người hối hả thay đổi y phục.

Vì Tiểu Bảo lại dặn:

- Các vị đi theo tiểu đệ, bất luận là ai ở trong cung nói gì, các vị cũng giả vờ làm người câm, chớ có đáp lời với họ.

Gã lấy trong bọc ra gói thuốc Hoá thi phấn, rồi kéo xác Đồng Kim Khôi vào góc sảnh đường. Gã lại cầm gương trủy thủ đâm mấy nhát vào người hắn, rắc thuốc lên cho thi thể tiêu hủy thật mau.

Vì Tiểu Bảo mở cửa sảnh đường dẫn ba người đi ra. Gã ra khỏi phòng thị vệ xoay tay khép cửa lại, đi thẳng xuống ngự thiện phòng.

Phòng ngự thiện ở mé đông Càn Thanh cung, cách phòng thị vệ rất gần, chớp mắt đã tới nơi.

Tại đây, Tiền Lão Bản đã đứng chờ sẵn một cách rất cung kính.

Mấy tên hán tử thủ hạ của hắn khiêng đến con heo mổ rồi và làm lông rất sạch sẽ.

Vì Tiểu Bảo sa sầm nét mặt, quát lớn:

- Lão Tiền kia! Mỗi ngày người một hư đốn, làm ăn chẳng còn ra gì nữa. Ta bảo người đem đến mấy con heo ngon lành, không ngờ người lại đem heo cái, vừa già vừa gầy cho lão gia. Mẹ kiếp!... Người... người... không muốn ăn chén cơm này nữa chẳng?

Vì Tiểu Bảo mắng một câu, Tiền Lão Bản lại ra chiều sợ sệt cúi rạp người xuống, miệng lắp bắp:

- Dạ... dạ...

Bọn thái giám trong ngự thiện phòng thấy Tiền Lão Bản thật ra khiêng tới những con heo vừa lớn vừa mập và để xảy ra cách đưa hàng không ổn.

Nguyên tên quản sự thái giám trong ngự thiện mà không được ăn của dút thì bất luận người chuyên biện đưa đến những dê, bò, gà, vịt vào hạ tốt nhất cũng biến thành thứ hàng vứt đi, cho ăn mà không đất.

Nếu kẻ đưa đồ mà có phong bao tiền bạc đưa lên trước thì dù là đồ ươn thối cũng thành được thực vật rất tinh vi dâng dâng lên Hoàng thượng cùng Hoàng hậu.

Bọn thái giám thấy Vì Tiểu Bảo nói vậy liền hiểu ý ngay. Chúng cũng theo hùa lớn tiếng quát tháo:

- Khiêng ra đi! Hai con heo ươn này còn ai ăn uống thế nào được, chỉ dùng vào việc bón rau mà thôi.

Vì Tiểu Bảo càng quát mắng càng nổi cơn thịnh nộ. Gã vẫy bọn Ngô Lập Thân lại nói:

- Hai thị vệ đại ca và cả vị công công kia nữa! Ba vị hãy đưa tên này ra ngoài cửa cung, tống cổ cha nó đi, không cho trở vào nữa.

Tiền Lão Bản không hiểu chỗ dụng ý của Vi Tiểu Bảo. Vẻ mặt sầu khổ, hần năn nỉ:

- Xin công công lượng thứ cho. Tiểu... tiểu nhân về lấy heo khác ngon lành đưa vào thay. Chút... lễ mọn này... xin để kính biếu mấy vị công công. Lần này... tiểu nhân trót đại... xin công công rộng lượng bao dung.

Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Khi ta cần heo sẽ cho người ra kêu người. Cút đi! Cút đi cho khuất mắt ta.

Tiền Lão Bản lại khom lưng đáp:

- Dạ dạ!...

Bọn thái giám trong phòng ngự thiện nhìn nhau hý hửng. Chúng nghĩ bụng:

- Lão đã có lễ biếu, dĩ nhiên Quế công công không đuổi lão đâu.

Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu và Ngao Bưu ba người đi theo Tiền Lão Bản, kẻ lôi người đẩy ra khỏi trù phòng.

Vi Tiểu Bảo cũng đi theo sau. Khi vào dãy hành lang, gã nhìn bốn mặt không thấy ai liền nói:

- Tiền lão huynh! Ba vị này là những bậc anh hùng trong Mộc vương phủ. Vị thứ nhất đây oai danh lừng lẫy là Dao đầu sư tử Ngô lão gia.

Tiền Lão Bản "ủa" một tiếng rồi nói:

- Tiểu nhân đã được nghe danh từ lâu, nhưng không tiện hô hoán. Xin ba vị miễn trách.

Ngô Lập Thân biết hẳn là đồng bọn với Vi Tiểu Bảo thì trong bụng cả mừng, vội đáp:

- Minh đang ở nơi hiểm địa, dĩ nhiên cần phải như vậy.

Vi Tiểu Bảo lại dặn:

- Tiền lão ca! Nhờ lão về nói lại với vị hảo hữu của tại hạ là Vi hương chủ rằng: Gã phong cùi Tiểu Tam Tử đã tận lực giúp y làm cho nên việc. Bây giờ đại ca dẫn ba vị bằng hữu đến đây ra mắt Mộc Tiểu vương gia và Liễu lão gia tử.

Rồi gã bảo mọi người:

- Các vị đi khỏi rồi, trong cung sẽ phái người truy nã thích khách. Vậy các vị chờ trở lại Hoàng cung nữa, cả Tiền lão ca cũng vậy.

Tiền Lão Bản đáp:

- Dạ dạ! Tệ hội từ trên xuống dưới đều cảm kích ơn đức của công công.

Ngô Lập Thân hỏi:

- Tiền bằng hữu đây là anh em trong Thiên Địa Hội ư?

Tiền Lão Bản đáp:

- Chính thị!

Năm người rảo bước đến bên cửa Thần Võ. Tên thị vệ giữ cửa cung này vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã kính cẩn ngỏ lời vấn an:

- Quế công công! Công công mạnh giỏi a!

Vi Tiểu Bảo tươi cười đáp:

- Anh em vui vẻ cả chứ?

Mấy tên thị vệ tuy thấy bọn Ngô Lập Thân ba người lạ mặt, nhưng chúng lại dất tay nhau đi bên Vi Tiểu Bảo, nên chẳng ai dám hỏi han gì.

Năm người ra khỏi cửa Thần Võ, đi thêm mấy chục bước, Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ phải về cung. Sau này sẽ có dịp tái hội. Các vị bất tất phải thủ lễ.

Ngô Lập Thân đáp:

- Ôn cứu mạng của công công, bọn lão phu không dám mong đền đáp. Sau này Thiên Địa Hội nếu có việc sai khiến, bọn Ngô mỗ dù có phải nhảy vào nước lửa cũng chẳng từ nan.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Không dám!

Lưu Nhất Chu rảo bước đi trước quay đầu nhìn lại thấy Ngô Lập Thân không đi lẹ thì lộ vẻ ngạc nhiên vì chỗ này cách cửa cung chưa xa, hãy còn nguy hiểm lắm.

Vi Tiểu Bảo tùm tùm cười trở về cửa Thần Võ nhìn hai tên thị vệ canh cửa nói:

- Máy vị thái giám thân tín của Hoàng thái hậu nói là vâng lệnh dụ của bà phái coi tại hạ đưa mấy người ra khỏi cung. Còn mẹ nó! Chẳng hiểu bọn chúng ở phe nào?

Tên thị vệ gác cửa hỏi:

- Làm gì mà họ khệnh khạng thế? Sao chúng dám yêu cầu đại giá của Quế công công đưa ra? Chẳng lẽ chúng là hoàng thân quốc thích?

Một tên thị vệ khác nói:

- Dù họ có là hoàng thân quốc thích cũng chẳng thể yêu cầu Quế công công phải thân hành đưa đi.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Thái hậu đã sai phái thì còn ai dám hỏi nữa. Tại hạ coi bốn người này không phải là hảo nhân, trong lòng đã sinh nghi, nhưng vì có hai tên thái giám cầm bút tích của Thái hậu đến nên bọn nô tài chúng ta phải tuân theo. Có đúng thế không?

Mấy tên thị vệ đồng thanh:

- Dạ dạ! Dĩ nhiên chúng ta không thể nào khác được.

Vi Tiểu Bảo trở về phòng thị vệ thấy mọi người hãy còn hôn mê chưa tỉnh, liền lấy thau nước lạnh vẩy vào mặt Trương Khang Niên.

Trương Khang Niên tỉnh lại mỉm cười hỏi:

- Quế công công! Tại sao bữa nay chóng say thế?

Hắn từ từ ngồi dậy thấy quang cảnh bề bộn trong sảnh đường, giật mình kinh hãi hỏi:

- Bọn thích khách... đi hết rồi ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thái hậu phái Đồng thái giám đem thuốc mê làm cho chúng ta ngã ra rồi cứu ba tên thích khách đem đi.

Thuốc mê hiển nhiên là Trương Khang Niên đã đưa cho Vi Tiểu Bảo, bây giờ hắn nghe gã nói vậy trong lòng không tin, nhưng vừa tỉnh lại đầu óc còn hồ đồ cũng chẳng hỏi lại nữa.

Vi Tiểu Bảo giả vờ hỏi:

- Trương đại ca! Có phải Đa tổng quản đã sai đại ca ngấm ngấm thả bọn thích khách ra không?

Trương Khang Niên gật đầu đáp:

- Phải rồi! Đa tổng quản nói là vâng mật chỉ của Hoàng thượng buông tha thích khách để ngấm ngấm điều tra xem tên cầm đầu bọn phản tặc là ai?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Nhưng để thích khách tẩu thoát, kẻ phụ trách việc canh giữ có tội gì không?

Trương Khang Niên nghe Vi Tiểu Bảo hỏi câu này bất giác giật mình kinh hãi, ấp úng đáp:

- Cái đó... cái đó dĩ nhiên là có tội. Nhưng... nhưng đây là chỉ thị của Đa tổng quản, mà bọn tiểu nhân là kẻ thuộc hạ dĩ nhiên phải thi hành mệnh lệnh của cấp trên.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Đa tổng quản có đưa thủ lệnh cho đại ca không?

Trương Khang Niên càng kinh hãi hơn đáp:

- Không có! Lão gia chỉ truyền miệng, chẳng bao giờ... có thủ lệnh chi hết. Đa tổng quản còn nói đây là khâm tuân chỉ ý của thánh thượng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đa tổng quản có đưa ngự bút của chúa thượng cho đại ca coi không?

Trương Khang Niên ngập ngừng đáp:

- Không... không có. Chẳng lẽ... chẳng lẽ lời truyền của Đa tổng quản còn giả được ư?

Hắn nói mấy câu này toàn thân run bần bật. Hai hàm răng đụng vào nhau bật lên những tiếng lách cách.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên không có chuyện giả trá. Tại hạ sợ là sợ Đa tổng quản lúc lâm sự không chịu nhìn nhận, đổ tội lên đầu đại ca thì nguy lắm đó.

Gã lại hỏi:

- Trương đại ca! Tại sao Hoàng thượng lại thả bọn thích khách ra? Đại ca có biết không?

Trương Khang Niên đáp:

- Theo lời Đa tổng quản thì Hoàng thượng muốn truy cứu ở ba tên thích khách này xem ai là kẻ đứng đằng sau lưng giết dây chúng, vì chúng bất quá là những kẻ thuộc hạ cho nhân vật khác sai khiến.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Sự tình đúng là như vậy. Có điều trong cung đã thả thích khách rồi mà không tra xét được thì thật uổng. Tại hạ thấy vụ này cũng khó khăn chứ không phải dễ dàng. Ngay mấy tên thích khách mình còn chưa tin được thì người đứng sau màn giết dây chưa chắc đã điều tra ra sự thật. Không chừng đức Hoàng thượng cho giết mấy ông bạn đây để bọn thích khách trông thấy khỏi sinh lòng ngờ vực.

Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này không phải đổ oan cho Hoàng đế. Chính vua Khang Hy đã bảo gã giết mấy tên thị vệ để bọn thích khách tin tưởng.

Trương Khang Niên nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu sau cùng sợ bỏ vía, bụng bảo dạ:

- Hoàng thượng muốn giết bọn mình cũng chẳng phải là chuyện kỳ quái.

Hắn quỳ mọp ngay xuống năn nỉ:

- Xin công công cứu mạng cho!

Hắn vừa nói vừa dập đầu lay như tể sao.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trương đại ca bất tất phải đa lễ.

Gã để Trương Khang Niên đứng lên rồi cười nói:

- Hiện giờ có mấy ông bạn tốt chịu tội thay rồi. Chúng ta cứ đổ lên đầu bốn vị thái giám, phao ngôn cho bọn họ dùng thuốc mê đánh ngã mọi người để thả thích khách ra. Như thế là không can gì đến đại ca nữa. Hoàng thượng nghe nói bốn tên thái giám của Thái hậu phải đi quyết không truy cứu nữa. Thật ra Hoàng thượng không muốn giết các vị mà chỉ cần có người chịu tội để lấp liếm chuyện cố ý thả thích khách này, có khi ngài còn thưởng ban cho các vị đại ca nữa.

Trương Khang Niên cả mừng nói:

- Mưu kế của công công thật là tuyệt diệu! Đa tạ công công đã giúp kế hoạch cứu mạng cho bọn tiểu nhân.

Vụ này tuy không phải Vi Tiểu Bảo cứu mạng cho Trương Khang Niên, nhưng vừa rồi hắn hôn mê bất tỉnh mà gã không chém chết cũng là tha mạng.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta phải cứu các anh em tỉnh dậy cho mau để dặn họ chúng khẩn đồng tử buộc tội bốn tên thái giám buông tha thích khách.

Trương Khang Niên vội đáp:

- Dạ dạ!

Nhưng hắn nghĩ tới chưa chắc mình đã thoát tội, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, chân tay bủn rủn.

Hắn lấy nước lạnh vẩy vào mặt bọn thị vệ cho chúng tỉnh lại.

Mọi người nghe nói thái giám Đồng Kim Khôi đánh thuốc mê cho ngã ra, rồi giết ba tên thái giám kia để cứu bọn thích khách, thì cảm tức vô cùng, lớn tiếng thóa mạ. Ai cũng sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- Tại sao Thái hậu lại thả thích khách? Phải chăng bọn thích khách này do Thái hậu gọi đến?

Nhưng là chuyện liên can đến Thái hậu, nên họ chỉ nghĩ thầm trong bụng chứ không dám nói ra miệng.

Lúc này thi thể và quần áo Đồng Kim Khôi đã tiêu tan hết, bọn thị vệ cho là họ Đồng dẫn bọn thích khách trốn khỏi Hoàng cung rồi.

Vì Tiểu Bảo về phòng, Mộc Kiếm Bình hỏi ngay:

- Quế đại ca có tin tức gì không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Quế đại ca thì chẳng có tin tức gì, nhưng hảo đại ca lại có rất nhiều tin tức.

Mộc Kiếm Bình mỉm cười nói:

- Tin tức của đại ca tiểu muội không nóng nghe, đã có người khác nóng ruột kêu đại ca bằng "hảo ca ca"

Phương Di đỏ mặt lên, khẽ hỏi:

- Hảo huynh đệ! Người nhỏ tuổi hơn, ta kêu bằng hảo huynh đệ được không?

Vì Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Một cô hảo hiền thê bỗng biến thành hảo tỷ tỷ. Thật là trong nháy mắt gà biến thành vịt. Xong việc rồi, họ đã được cứu ra khỏi Hoàng cung.

Phương Di đột nhiên ngồi nhồm dậy, cất giọng run run hỏi:

- Huynh đệ!... Hảo huynh đệ đã cứu được Lưu sư ca rồi ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì mã nan truy. Ta đã hứa cứu người là phải cứu cho bằng được.

Phương Di hỏi:

- Hảo huynh đệ làm sao mà cứu được?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Dĩ nhiên mình phải có diệu kế. Bao giờ cô gặp Lưu sư ca, gã sẽ nói cho cô nghe.

Phương Di thở phào một cái, ngừng mặt trông lên nóc nhà nói:

- Tạ ơn trời đất! Quả là nhờ đức Bồ Tát bảo vệ cho được an toàn.

Tiểu Bảo thấy Phương Di lộ vẻ vui mừng quá độ, vui từ tâm khảm vui ra thì gã lấy làm khó chịu, khẽ hắng dạng một tiếng chứ không nói gì.

Mộc Kiếm Bình biết ý lên tiếng:

- Sư tử ơi! Sư tử tạ ơn trời đất cùng đức Bồ Tát mà sao lại không tạ ơn vị hảo huynh đệ kia?

Phương Di đáp:

- Ôn đức của hảo huynh đệ rộng như trời biển, há phải một lời tạ ơn mà được? Người ta thường nói: Đại ơn không thể nói chuyện báo đáp, vậy ta chỉ ghi nhớ trong lòng.

Vì Tiểu Bảo nghe nàng nói vậy lại khoan khoái vô cùng, cười ha hả nói:

- Cái đó cô không phải báo đáp chi hết.

Phương Di hỏi gã:

- Hảo huynh đệ! Lưu sư ca có nói gì không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Y chẳng nói chi hết, chỉ năn nỉ ta cứu y ra.

Phương Di "hừ" một tiếng, hồi lâu mới hỏi:

- Y có hỏi gì đến ta không?

Vì Tiểu Bảo ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Không. Ta đã bảo y là cô hiện ở một nơi yên ổn và khuyên y cứ yên lòng. Chẳng bao lâu ta sẽ đưa cô đi hội diện với y.

Phương Di gật đầu. Đột nhiên hai hàng lệ lã chã khôn cầm.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Sư tử! Vì lẽ gì sư tử lại sụt sùi sa lệ?

Phương Di đáp:

- Ta... vui mừng và xúc động quá chừng!

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hoàng thượng sai ta tra xét kẻ cầm đầu bọn thích khách là ai? Vậy ta phải ra ngoài chạy tẩu một hồi rồi trở về báo cáo.

Gã nghĩ vậy liền ra khỏi Hoàng cung thả bước về phía Thiên Kiều rong chơi.

Mé tả Thiên Kiều là nơi tụ tập của những loại người phức tạp trên chốn giang hồ. Nơi đây toàn những tiệm tạp hoá cùng rạp hát.

Vi Tiểu Bảo chưa tới gần, bỗng thấy ngoài hai chục tên sai dịch ào ào kéo tới. Bọn này do hai tên bộ khoái thống lãnh. Chúng dùng xích sắt trói năm tên bán hàng rong, quần áo lam lũ.

Trong tay bọn sai dịch còn cầm 7, 8 xâu đường phèn. Năm tên hàng rong này hiển nhiên là bọn bán đường phèn.

Vi Tiểu Bảo chấn động tâm thần, đứng nép vào một bên thì thấy bọn sai dịch khoá năm tên hàng rong dẫn đi.

Lại nghe trong đám đông có tiếng một lão già thở dài nói:

- Năm nay đến cả bọn bán đường phèn cũng phạm pháp.

Vi Tiểu Bảo đang muốn hỏi cho biết chuyện, bỗng nghe một tiếng hắng dặng.

Một lão già râu tóc bạc phơ đến gần gã. Lão chính là người lưng gù tên gọi Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên.

Từ Thiên Xuyên đưa mắt ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo rồi lập tức trở gót đi ngay.

Vi Tiểu Bảo liền đi theo lão.

Đến một nơi vắng vẻ, Từ Thiên Xuyên nói:

- Vi hương chủ! Thật là một chuyện đáng mừng lớn tày trời!

Vi Tiểu Bảo mỉm cười, nghĩ bụng:

- Chắc lão này biết việc ta cứu thoát bọn Ngô Lập Thân ra rồi.

Gã liền đáp:

- Cái đó có chi đáng kể?

Từ Thiên Xuyên trợn mắt lên hỏi:

- Tổng đà chúa đã tới mà hương chủ bảo không có gì đáng kể ư?

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, ngập ngừng hỏi lại:

- Sư phụ của tiểu đệ... đã đến ư?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Đúng thế! Nửa đêm hôm qua lão nhân gia mới tới nơi. Thuộc hạ đang tìm cách thông tri cho Vi hương chủ, không ngờ lại được gặp đây. Bây giờ hương chủ hãy đến bái kiến lão nhân gia ngay lập tức.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ...

Nhân vật mà gã không muốn gặp thứ nhất chẳng phải là Thái hậu mà là sư phụ Trần Cận Nam. Gã cách biệt sư phụ quá nửa năm, võ công chưa luyện được tý nào. Gã tự hỏi:

- Bây giờ đến bái kiến sư phụ, lão nhân gia hỏi đến việc luyện võ công tới đâu rồi, mình biết trả lời ra sao?

Gã liền tìm cách chống chế:

- Tiểu đệ vâng lệnh Hoàng đế ra ngoài có việc, phải về báo cáo ngay. Vậy tiểu đệ xong công tác sẽ đến bái kiến ân sư.

Từ Thiên Xuyên nói:

- Tổng đà chúa đã dặn kỹ là lão nhân gia không thể nấn ná ở Bắc Kinh được. Bất luận trường hợp nào cũng mời hương chủ đến ra mắt lão nhân gia ngay tức khắc.

Vì Tiểu Bảo thấy không còn con đường nào thoái thác được, đành liêu đi theo Từ Thiên Xuyên đến chỗ tụ hội của Thiên Địa Hội. Gã than thầm:

- Biết thế này mình ở lỳ trong cung mấy bữa không ra ngoài. Sư phụ chẳng thể lên vào cung mà kiếm ta được.

Chưa đến đầu ngõ hẻm Vì Tiểu Bảo đã gặp anh em Thiên Địa Hội đứng rải rác khắp nơi để canh chừng cho tổng đà chúa.

Vì Tiểu Bảo tiến vào nhà thấy bên các tầng cửa đều có người canh gác cực kỳ nghiêm mật.

Gã vào hậu sảnh thấy Trần Cận Nam ngồi giữa đang trò chuyện với bọn Phan Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Phong Tế Trung. Gã tiến đến gần Trần Cận Nam lạy phục xuống đất hô:

- Sư phụ! Lão nhân gia đã tới a! Đệ tử nóng lòng mong nhớ chết đi được.

Trần Cận Nam cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Hảo hài tử! Anh em đều tán dương ngươi nhiều.

Vì Tiểu Bảo thấy sư phụ nét mặt ôn hòa mới vững tâm được một phần. Gã lại cất tiếng vấn an:

- Sư phụ vẫn bình yên đấy a?

Trần Cận Nam chỉ mỉm cười đáp:

- Ta vẫn bình yên. Ngươi luyện võ công được đến đâu rồi? Có chỗ nào chưa hiểu nghĩa không?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>